

SZOLGÁLÓ: Az embernek két szeme van.

(A harmadik is béáll.)

SZOLGÁLÓ: Csak az ilyen ember, a másik nem ember!

PAP: Vágja az egész presbitérium!

(Az emberek sorba mind béállnak.)

KURÁTOR: Ki, hol éri!

SZOLGÁLÓ: Változzék békává, ki háborút csinál!

EGYHÁZFI: Jaj, mingyárt megbolondulok!

SZOLGÁLÓ: Ki a szép emberből rusnya cégért csinál!

PAPNÉ: Ki az én házamból egy romhalmazt csinál!

PAP (meggyújtja a papirosakat): Ki az én házamból tűznek lakodalmat csinál! (Egyre erősödő zongora-muzsika, mintha a rádióból szólna. Bartók: «Töltik a nagyerdő útját».)

SZOLGÁLÓ (énekeli, miközben zúzzák a házat és égetik).

Töltik a nagyerdő útját,
viszik a székelly katonát.

(Künn trombita. Katonák masírozása hallik.)

Viszik-viszik szegényeket,
szegény székelly legényeket.
Úgy elviszik arr'a a helyre,
hol az út is vérrel festve.
Kit a golyó, kit a lándzsa,
kit éles kard összevágta.

Tamási Áron.

ÁLOM A BOLDOGSÁGRÓL EGY IDEGEN VÁROSBAN.

Amint elandalodva járok
végig ez ódon városon,
lelkemen őszi, bús felhőként
egy furcsa érzés átoson:

Talán itt kellett volna élnem
e halk, szép kisváros ölnén,
Ege a vágyott boldogságnak
tán itt borult volna fölém.

Egyik alacsony, régi házban
laktam volna — ó egyedül!
hallgatva ábrándos nótákat,
melyeket a Csönd hegedül.

Be jó lett volna néked itten,
lelkem, te Csönd szerelmese:
itt úgy pergett volna az élet,
mint édes-bús gyerekmese.

Tengermély csöndben éltem volna,
nem mart volna a Zaj, a Láz,
s csöndben hulltam volna halálba,
mint megérett aranykalász...

— De jaj, a zord Sors úgy akarja:
mennem kell pokol-utamon,
s tépett szívembe nem suhan be
sosem az áldott nyugalom...

Szörnyű Babel gyilkos zajába
röpít már vissza, Sors, szeled...

S te csöndes kisváros, elengedsz?

— Jaj, hát megyek, Isten veled!...

(Esztergom.)

Aradi-Szabó István.